

עפ"ג 12731/05/21 - מדינת ישראל נגד עיסאם עינאטי

בית המשפט המחוזי בחיפה

15 יולי 2021

עפ"ג 12731-05-21 מדינת ישראל נ' עינאטי

לפני הרכב כבוד השופטים:

אברהם אליקים, סגן נשיא [אב"ד] תמר נאות פרי ארז פורת
המערכת מדינת ישראל

נגד

עיסאם עינאטי

המשיב

פסק דין

השופט אברהם אליקים, סגן נשיא [אב"ד]

מבוא

שלושה נאשמים בכתב אישום אחד, נאשמים מס' 2-3 נדונו ל-23 חודשי מאסר בפועל, נאשם מס' 1, שבעניינו נסב הערעור שלפנינו, הורשע באותן עבירות ביחד עם שתי עבירות נוספות נדון ל-9 חודשי מאסר לביצוע בעבודות שירות, היש הצדקה להבחנה העונשית ביניהם?

זו השאלה העיקרית העומדת לבחינה בתיק זה.

1. לפנינו ערעור מדינת ישראל על קולת העונש שנגזר לגבי המשיב (נאשם מס' 1 באותו הליך) בבית משפט השלום בקריות במסגרת ת"פ 50294-10-19 (כב' השופטת איילת השחר ביטון פרלה).

המשיב ביחד עם שני שותפיו, תושבי יהודה ושומרון, ששהו במדינת ישראל שלא כדין, פעלו במשותף לביצוע התפרצויות, הם הסתייעו ברכב השייך למשיב והשתמשו בכלי פריצה.

המשיב הודה בעובדות כתב אישום מתוקן והורשע בהתאם בשלושה אישומים, הכוללים לגבי עבירות של הסעת תושב זר השווה שלא כדין בישראל- עבירה לפי סעיף 12א(ג)(1) **לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב 1952** (להלן- חוק הכניסה לישראל). שתי עבירות של התפרצות לבתי מגורים לשם בצוע עבירה- עבירות לפי סעיפים 406(ב) ו-29 **לחוק העונשין התשל"ז-1977** (להלן -החוק). שתי עבירות גניבה- עבירות לפי סעיף 384 ו-29 לחוק, החזקת מכשירי פריצה- עבירה לפי סעיפים 406(ב) ו-29 לחוק ועבירה של קבלת נכס שהושג בפשע- עבירה לפי סעיף 411 לחוק.

בית משפט קמא קבע כי לעניין מתחם הענישה, מדובר באירוע אחד וקבע לגביו מתחם שנע בין 18-19 לבין 30-32 חודשי מאסר בפועל, ובעת קביעת העונש המתאים החליט לחרוג ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום וגזר על המשיב עונש של 9 חודשי מאסר לביצוע בדרך של עבודות שירות, ביחד עם העמדתו במבחן למשך 24 חדשים ומרכיבי ענישה נוספים: מאסרים מותנים, קנס, התחייבות עצמית, פסילה מלנהוג, פסילה על תנאי מלנהוג וחילוט רכבו.

עובר לגזירת הדין הוצגו בפני בית משפט קמא, 3 תסקירי שירות המבחן וחוות דעת הממונה על עבודות השירות. ביצוע עבודות השירות עוכב עד להכרעה בערעור.

נאשמים 2-3 לאותו כתב אישום שהם שותפיו של המשיב, נדונו ל-28 חודשי מאסר בפועל על ידי בית משפט קמא וערעורים שהוגשו על ידם התקבלו כך שעונשיהם הועמדו על ידי ערכאות הערעור על 23 חודשי מאסר בפועל.

עובדות כתב האישום המתוקן

2. המשיב, תושב מחנה הפליטים שועפט שבירושלים, הסיע ברכבו ביום 13.10.2019 שני שוהים בלתי חוקיים שהם מצוידים בכלי פריצה ואביזרים נוספים לרבות גז מדמיע, לקריית טבעון. שם התפרצו לדירה וגנבו מצלמה, שרשרת זהב ופריטים נוספים. למחרת היום התפרצו השלושה לדירה נוספת בקריית טבעון וגנבו מחשב נייד, כסף מזומן ופריטים נוספים. באותו יום קיבל המשיב לידיו רכוש שנגנב בפשע מדירה אחרת שכלל בין השאר, מחשב נייד, תכשיטים, שני מכשירי סלולריים וכסף מזומן.

ביום 14.10.2019 בשעה 04:00 נעצר המשיב ברכבו עם הרכוש שנגנב.

תסקירי שירות המבחן

3. בתסקירים הראשון והשני ביקש שירות המבחן לשלב את המשיב בתכנית בית משפט קהילתי, ומסירבה המאשימה לדרך זו, המליץ שירות המבחן בתסקיר האחרון להטיל על המשיב מאסר לביצוע בדרך של עבודות שירות ביחד עם צו מבחן. שירות המבחן התרשם כי מאסר בפועל עלול להשפיע לרעה על המצב המשפחתי והכלכלי של הנאשם ועל מצבה הרגשי של אשתו.

אין מחלוקת כי המשיב לא התחיל תהליך טיפולי עד מועד מתן גזר הדין.

תמצית טיעוני הצדדים

4. המערערת שלא השלימה עם גזר הדין, שמה דגש בטיעוניה על חומרת העבירות במקרה זה, על עקרון אחידות הענישה, שני שותפיו של המשיב נדונו ל-23 חודשי מאסר בפועל, בעוד שהמשיב ביצע בנוסף לעבירות בהן הורשעו, עבירה של הסעת שב"ח וקבלת רכוש שהושג בפשע. לתמיכה בטענותיה לגבי המתחם שהיה צריך

להיקבע, לטענתה, לכל אישום בנפרד ולגבי העונש המתאים הפנתה לפסקי דין שונים. עוד ציינה כי המשיב לא נמצא בהליך טיפולי משמעותי, למשיב 3 הרשעות קודמות והוא נדון בשנת 2015 ל-9 חודשי מאסר בפועל.

5. הסנגור בטיעוניו ביקש לדחות הערעור. לטענתו במקרה זה מדובר באירוע אחד והמתחם שנקבע על ידי בית משפט קמא תואם את מדיניות הענישה בהתאם לפסקי דין אליהם הפנה. לטענתו קיים הבדל "תהומי" בין המשיב לשני שותפיו, בעוד שהם העדיפו להישאר במעצר ולהתחיל לשאת בעונשם, המשיב שהה במעצר בית מלא במשך שנה וחצי כדי להביע בכך רצון ממשי ואמיתי להשתקם. שירות המבחן מצא את המשיב מתאים לבית משפט קהילתי ובתסקיר מפורטות נסיבות חייו הקשות, חיים במחנה פליטים ולמרות התנאים הקשים, הוא שמר על אורח חיים נורמטיבי. עוד הפנה לטרגדיה קשה, אובדן בנו של המשיב לפני 8 שנים בתאונת דרכים והשפעת המקרה על המשפחה.

הסנגור ערך תחשיב כולל של חודשיים בהם שהה המשיב במעצר, שנה וחצי ב'מעצר בית', תקופות שלא נוכו מתקופת עבודות השירות ובנוסף חולט רכבו והוטל עליו קנס, כך שהעונש הכולל אינו מצדיק, לטענתו, התערבות.

דין

6. ערכאת הערעור אינה גוזרת מחדש את עונשו של נאשם אלא בוחנת את סבירות העונש שגזרה הערכאה הדיונית. ההתערבות בעונש תעשה מקום בו מצאה ערכאת הערעור כי נפלה בגזר הדין טעות מהותית או שהעונש שנגזר סוטה באופן קיצוני מרמת הענישה הראויה. ראו לעניין זה פסק דינה של כב' הנשיאה חיות בע"פ 4068/19 **בנזינו נגד מדינת ישראל** (1.1.2020).

7. לאחר בחינת טענות הצדדים וההנמקה שביסודו של גזר הדין אני סבור כי במקרה זה יש לקבל את הערעור ולהחמיר בעונשו של המשיב.

שלושה עקרונות ענישה מתעוררים במקרה זה: ההלימה, השיקום ואחידות הענישה והשאלה העיקרית היא האיזון ביניהם.

8. מעיון ב-3 תסקירי שירות המבחן כמו גם בגזר הדין ובטיעוני הסנגור, אני סבור כי במקרה זה מתקיים החריג המצביע כי "הנאשם השתקם או יש סיכוי של ממש שישתקם" כקבוע בסעיף 40ד' לחוק ואזכיר כי אמנם הענישה אינדיבידואלית, אך המחוקק בתיקון 113 לחוק קבע מסגרת מחייבת של מתחם עונש הולם וחריגה ממנו רק במקרים המצדיקים זאת.

9. במקרה שלפנינו המשיב לא השתקם ואפילו לא התחיל בהליך של שיקום. בעת עריכת התסקיר הראשון- 24.10.2020 (כ-5 חודשים לפני מתן גזר הדין) התרשמה קצינת המבחן מניסיונו של המשיב לטשטש ולצמצם את חומרת מעשיו ובאותו מועד ההתרשמות הייתה של תובנה והכרה ראשונית במידת נזקקותו לטיפול.

איני סבור כי תובנה ראשונית יכולה להיחשב סיכוי של ממש להשתקם וגם בתסקיר האחרון שירות המבחן לא מבסס את המלצתו על סיכוי של ממש להשתקם אלא בהשפעה השלילית של מאסר בפועל על המשיב ומשפחתו.

ראו לעניין המשקל שיש לתת למרכיב השיקום, רע"פ 3842/21 **גודייב נגד מדינת ישראל** (3.6.2021):

"שיקול השיקום, על אף חשיבותו, איננו חזות הכל, ואין הוא בא להחליף שיקולי ענישה אחרים, כמו עקרון ההלימה ושיקולי הרתעה. לפיכך, אף הערכה כי קיים סיכוי שהנאשם ישתקם אינה מחייבת בהכרח את המסקנה כי יש לחרוג לקולא ממתחם העונש ההולם (רע"פ 9269/17 **אבו עישה נ' מדינת ישראל** (15.1.2018))."

וראו גם רע"פ 1383/15 **לב ארי נגד מדינת ישראל** (3.3.2015):

"אין חולק כי האינטרס השיקומי של העבריין מהווה שיקול בקביעת עונשו, ולצורך הדיון אניח כי סיכויי שיקומו של המבקש אינם מבוטלים. שיקום איננו עניינו של הנאשם לבדו, אלא שמדובר באינטרס של החברה כולה. ואולם, נושא השיקום הינו אחד מבין כלל שיקולי הענישה. וכבר נקבע, כי "אף אם תסקיר שירות המבחן המליץ שלא להטיל על המבקש עונש מאסר בפועל, מתוך דגש על האינטרס השיקומי, אין לשכוח כי הוא מהווה אך חלק אחד ממארג השיקולים העומדים לנגד עיניו של בית המשפט בקובעו את הענישה הפלילית הראויה" (רע"פ 7996/12 **יוסף נ' מדינת ישראל** (23.1.2013)).

10. לעומת זאת עקרון אחדות הענישה בולט במקרה זה בצורה מובהקת בנסיבות כאן: 3 שותפים יצאו לבצע במשותף שתי עבירות התפרצויות לדירות, שניים מהם נדונו ל-23 חודשי מאסר בפועל והשלישי- המשיב שביצע שתי עבירות חמורות נוספות, הסעת שב"חים וקבלת נכסים שהושגו בפשע ייענש בסוג עונש אחר- (מאסר בעבודות שירות) ולתקופה שקצרה יותר מפי שניים מתקופת מאסרם של שותפיו.

אזכיר כי בגין עבירה של הסעת שב"ח בה הורשע המשיב (עבירה לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל) קבע המחוקק עונש כפול מהעונש הקבוע למי שנכנס לישראל שלא כדין (שנתיים מול שנה). מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות אלו צריכה להיות חמורה ראו רע"פ 3967/18 **סיאד נגד מדינת ישראל** (12.8.2018), ובגין העבירה הנוספת בה הורשע המשיב, עבירה של קבלת נכסים שהושגו בפשע (ובמקרה זה נכסים רבים) עומד העונש המרבי על 7 שנות מאסר.

בית משפט קמא סבר בתחילה כי עונשם של השותפים צריך לעמוד על 28 חודשי מאסר בפועל ורק ערעורים שהוגשו על ידם הביאו להעמדת העונש על 23 חודשי מאסר בפועל, ראו (ראו בעניינו של שמאסנה עפ"ג 48775-09-20 ובעניינו של הייתם עפ"ג 46009-09-20), כך שהפער בענישה בין המשיב לשותפיו נרחב ומשמעותי.

11. עקרון אחדות הענישה, קיבל ביטוי בסעיף 40ג(א) לחוק שמורה על קביעת מתחם עונש הולם בהתחשב במדיניות הענישה הנהוגה, דהיינו בעת גזירת הדין לגבי נאשמים לגביהם נסיבות ביצוע העבירה דומות, נקודת המוצא היא מדיניות הענישה ואותו מתחם עונש הולם.

אפנה בעניין זה לפסק דינה של כב' הנשיאה חיות בע"פ 3526/20 **זגורי נגד מדינת ישראל** (28.1.2021), באותו מקרה הוטל על שותף אחד עונש של 26 חודשי מאסר בפועל ועל האחר 18 חודשי מאסר בפועל, בית המשפט העליון משיקולי אחדות הענישה הפחית את עונשו של הראשון וכך נקבע:

"סברנו כי העיקרון בדבר אחדות הענישה מצדיק הפחתה מסוימת בעונשו של שמואל. על משמעותו של עקרון זה עמד בית המשפט בע"פ 2580/14 **חסן נ' מדינת ישראל** פסקה 19 (23.9.2014) בציינו:

"עקרון אחדות הענישה הוא עקרון יסוד במשפט הפלילי אשר נועד להבטיח שוויון בפני החוק ולמנוע שרירות בענישה...עקרון זה מקבל משנה חשיבות כאשר מדובר בנאשמים שונים המורשעים בגדרה של אותה פרשה. במצב דברים זה מצדד עקרון אחדות הענישה בהטלת עונשים דומים על מי שביצעו מעשים דומים וכן בשמירה על יחס של שקילות בין מבצעים של מעשים הנבדלים זה מזה במנינם, חומרתם או בנסיבותיו האישיות של המבצע".

זה השלב לציין כי לא מצאתי בסיס בנסיבות ביצוע העבירות כפי שפורטו בכתב האישום המתוקן לקביעת בית משפט קמא לפיה המשיב "לא היווה חוד החנית בהוצאה לפועל של התוכנית העבריינית". לא רק שאין עיגון לקביעה זו בעובדות כתב האישום המתוקן, אלא שרק בזכות המשיב ורכבו יכלו שותפיו להיכנס לישראל ולהגיע למקום ביצוע העבירות שמרוחק מרחק רב ממקום מגוריהם של כל השלושה. אף בפירוט העובדות באישומים הראשון והשני, שענינם התפרצויות לדירות, ההתייחסות לשלושת הנאשמים זהה.

12. בנוסף לעקרון אחדות הענישה עומד עקרון ההלימה לגבי מבצעי עבירות של התפרצות לדירות מגורים. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, המשיב ושותפיו הגיעו לשתי דירות מגורים בשעות ערב או לילה כשהם מצוידים בכלי פריצה ובגז מדמיע על כל המשתמע מכך, היינו שהם נערכו גם למפגש עם בעלי הדירה הגם שבפועל לא ארע.

על מדיניות הענישה בעבירות של התפרצויות לדירות ראו החלטת כב' השופט אלרון

ברע"פ 689/20 **גבאי נגד מדינת ישראל** (28.1.2020):

"אין להקל ראש בעבירות הגניבה וההתפרצות שבהן הורשע המבקש. עבירות אלו פוגעות ברכושו של האחר ומערערות את תחושת הביטחון שלו במרחבו האישי המוגן. לנוכח זאת, בית משפט זה קבע לא אחת כי יש לנקוט יד קשה כלפי אלו המבצעים עבירות אלו (ראו למשל רע"פ 7658/18 **זוהר נ' מדינת ישראל** (1.11.2018))."

ראו גם רע"פ 398/14 **ערג' נ' מדינת ישראל**, פסקה 8 לפסק הדין (16.03.2014):

"עבירות ההתפרצות והגניבה, הפכו, למרבה הצער, לנפוצות במחוזותינו, הן פוגעות ברכושו של הציבור, מערערות קשות את תחושת ביטחונו, ומנפצות לרסיסים את התפיסה לפיה ביתו של אדם הוא מבצרו. בית משפט זה עמד, לא פעם, על כך שחומרתן של העבירות, לצד נפוצותה של התופעה, מצריכות נקיטת יד קשה עם העבריינים".

לסיום בעניין זה אפנה לרע"פ 10551/10 **יורובסקי נגד מדינת ישראל** (7.1.2010), באותו מקרה נדון הנאשם בגין התפרצות אחת לדירה למאסר של 15 חודשים, ההתפרצות הייתה עם שני שותפים וכך נקבע:

"בית משפט זה חזר והזהיר והתריע פעמים רבות, כי תינקט גישה מחמירה בענישה על עבירות רכוש בכלל ועל עבירות ההתפרצות לבתים בפרט, גישה אשר תציב הגנה משמעותית ויעילה יותר לביטחונם של אזרחים תמימים, ואשר תעניק את המשקל הראוי גם למחיר הנפשי והצער שמוסבים להם בשל החדירה לפרטיותם".

13. לסיכום-האיזון הנכון של 3 עקרונות הענישה, בעניין הנדון, מחייב לטעמי התערבות בגזר דינו של בית משפט קמא וגזירת עונש של מאסר בפועל למצער לתקופה של 23 חודשים חלף המאסר של 9 חודשים לביצוע בעבודות שירות.

14. בהתחשב בתקופה בה היה עצור המשיב (כחודשיים) ובתקופה בה שהה בביתו בתנאים מגבילים קשים (כשנה וחצי) ובשל העובדה כי ערכאת הערעור אינה ממצה את הדין עת מתקבל ערעור המאשימה, אציע לחברי להעמיד את עונש המאסר על 23 חודשי מאסר בפועל, מהם ינוכו הימים בהם היה במעצר ממש, 14.10.2019 ועד 19.12.2019 וזאת חלף העונש של 9 חודשי מאסר בעבודות שירות. יצוין כי אלמלא שיקולים ממתנים אלה, היה ראוי המשיב לעונש מאסר חמור יותר כמתחייב מהיקף העבירות שביצע.

בנסיבות אלו אציע לבטל את צו המבחן וכל יתר מרכיבי הענישה יישארו ללא שינוי לרבות מועד תחילת עונש הפסילה מלנהוג.

הערות בטרם סיום

15. בעת תיקון כתב אישום בכתב יד כחלק מהסדר טיעון יש להקפיד כי התיקון יעשה בכתב יד קריא וכי יימחקו כל החלקים הרלבנטיים, מה שלא נעשה במקרה זה. ראו סעיף 1 לכתב האישום המתוקן שהפך חסר משמעות לאחר מחיקת חלק ממנו וראו הטעות בסעיף 2 לאישום השלישי (שורה ראשונה) שבטעות מייחס את ההתפרצות לנאשמים, טעות ממנה התעלם בית משפט קמא, ובצדק.

16. אי פסיקת פיצוי לנפגעי עבירה-בית המשפט העליון הבהיר תכליותיו של הפיצוי בהליך הפלילי, בהן הצורך בסעד מידי לנפגע העבירה; הכרה בסבלו; קידום הליך הטהרתו ושיקומו של העבריין כחלק מהעונש (ע"פ 764/21 **אבו לבן נגד מדינת ישראל** (21.4.2021)) עוד נקבע כי "פריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת נפש הנגרמים לקרבתו של עבירות אלה" (ע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אואזנה** (31.12.2008)), מן הראוי היה במקרה זה לפסוק פיצוי לנפגעי העבירה כבקשת המאשימה מבית המשפט קמא (ראו טיעוניה ע/4 סעיף 35) ולו כדי לראות בתשלום פיצוי כחלק מהשיקום.

מכל מקום קיימת הצדקה לתת ביטוי בענישה לצער ולעוגמת הנפש שנגרמה לנפגעי העבירות.

בית משפט קמא היה מודע לעקרונות אלו ולמרות שהסנגור לא ביקש בטיעונו לפני בית משפט קמא להימנע מפסיקת פיצויים, בית משפט קמא לא פסק פיצוי (עמוד 62 שורה 28 לגזר הדין) מנימוק כללי שאיני יכול להסכים לתוכנו.

מאחר ולא התבקשנו על ידי המערערת לפסוק פיצוי במסגרת הערעור, לא אציע לחברי לפסוק פיצוי מיוזמתנו.

**א. אליקים, שופט
סגן הנשיא
[אב"ד]**

השופט ארז פורת

אני מסכים לתוצאה אליה הגיע סגן הנשיא השופט אליקים ומצטרף להנמקותיו.

א. פורת, שופט

השופטת תמר נאות פרי

סבורני כי במקרה זה מן הראוי היה שלא להתערב בגזר הדין.

אין ספק כי העבירות בהן עסקין חמורות, ושיקולי הענישה המפורטים בחוות דעתו של האב"ד, חברי סגן הנשיא השופט אליקים, אליהם הצטרף חברי השופט פורת - הם השיקולים הצריכים לעניין.

אלא שלדעתי, האיזון בין השיקולים במקרה הנוכחי - אינו מצדיק להתערב בתוצאה שאליה הגיע בית המשפט קמא.

סבורני כי יש לראות בתסקירים "סיכוי של ממש לשיקום" כפי שמורות הוראות סעיף 40ד לחוק העונשין (ע"פ 6637/17 **קרנדל נ' מדינת ישראל** (18.4.2018) כפי שמצא בית המשפט קמא, על יסוד ניתוח שלושת התסקירים שהוכנו לגבי המשיב (מהימים 24.10.2020, 1.12.2020 ו-10.12.2020) ועל יסוד התרשמותו של בית המשפט קמא מהמשיב במהלך הדיונים.

בית המשפט קמא מצא כי למול השיקולים המחייבים ענישה משמעותית במתקן כליאה, שיקולי השיקום במקרה זה מחייבים (או מאפשרים) נקיטת מהלך שונה, וכפי שכתב: "הנאשם שהה במהלך ניהול ההליך בתנאים מגבילים ללא כל הפרה, הקפיד להגיע לדיונים והתרשמות שירות המבחן מהנאשם היא בהלימה להתנהלותו במעמד הדיונים ובהתייחסותו להליך שנוהל נגדו. נסיבות חייו יכולים היו לגרום לנאשם להפנות עורף להליך הפלילי ובכך לסגור בעדו דלת השיקום ולהביא למיצוי הדין עמו. תחת זאת, הנאשם זיהה ההזדמנות להיפתח ולבחון מחדש עמדותיו באשר למוסדות שעד כה התקשה להתמודד עמם, באופן שהוביל בסופו של דבר להמלצה שיקומית שעשויה לתרום לנאשם, למשפחתו ולדור שאחריו ... אני קובעת אפוא, בהסתמך על האמור בתסקיר שירות המבחן שהונח הבסיס לקבוע שיש סיכוי ממשי שהנאשם ישתקם וכך אני קובעת. סטיית הניכרת ממתחם העונש ההולם מוטעמת בעניין שיש לציבור במקרה שבו יש סיכוי ממשי לשיקום ובה בעת התרשמות גורם מקצועי כי השתתף מאסר תוביל להידרדרות במצב הנידון ותוביל להעמקת הקרע שבינו לבין ערכי החברה" (עמ' 61-62 לגזר הדין).

לא מצאתי כי המקרה הנוכחי מלמד על טעות בשיקול הדעת של בית המשפט קמא באופן המצדיק התערבות. היות ודעתי דעת מיעוט, לא מצאתי להרחיב עוד מעבר לאמור.

ת. נאות-פרי, שופטת

הוחלט ברוב דעות לגזור על המשיב עונש של 23 חודשי מאסר בפועל, מהם ינוכו הימים בהם היה במעצר ממש, 14.10.2019 ועד 19.12.2019 וזאת חלף העונש של 9 חודשי מאסר בעבודות שירות.

צו המבחן מבוטל, כל יתר מרכיבי הענישה יישארו ללא שינוי.

המשיב יתייצב למאסרו בבית סוהר ימ"ר קישון ביום 15.8.21 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המשיב לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336, מס' פקס - 08-9193314.

עד לתחילת הנשיאה במאסר אנו מעכבים יציאתו מהארץ של המשיב במידה וטרם הוצא צו עיכוב יציאה ויוסיפו לחול כל יתר התנאים שנקבעו להבטחת התייצבותו עד לתחילת הנשיאה בעונש המאסר בפועל.

המזכירות תשלח פסק הדין לממונה על עבודות השירות ולשירות המבחן.

ניתן היום, ו' אב תשפ"א, 15 יולי 2021, במעמד הצדדים.

א. פורת, שופט

ת. נאות-פרי,
שופטת

א. אליקים, שופט
סגן הנשיא
[אב"ד]